Κάθε χρόνο αυτές τις Άγιες ημέρες, η Ελλάδα τιμά την Υπέρμαχο Στρατηγό, την Παναγία.

Η **δεσπόζουσα μορφή** της δεν μπορεί να απαντηθεί σε άλλους πολιτισμούς, πλην κάποιους επηρεασμένους από το **Ελληνικό πνεύμα** όπως τη νότιο Ιταλία. **Η Μητέρα του Θεού είναι συνυφασμένη με τον πυρήνα της ύπαρξης του Έλληνα.** Από την οικογενειακή ζωή μέχρι τα πεδία των μαχών, από τις ευτυχισμένες στιγμές μέχρι τις ανυπέρβλητες ανθρώπινες δυσκολίες η επίκληση της **Παναγίας** είναι σμιλεμένη στην ψυχή του Έλληνα.

Η παρουσία της όμως στις δύσκολες στιγμές του **Ελληνισμού,** ξεπερνά τα όρια της ομολογίας Πίστης. Αντίθετα, μέσα στους αιώνες είναι **η μοναδική μορφή της Ορθοδοξίας** που μάρτυρες της παρουσίας της δεν έγιναν κάποιοι **«υπεθρησκευόμενοι»** αλλά σκληροί μαχητές, άνδρες αδάμαστοι πολεμιστές, με μόνο κοινό στοιχείο, το ότι αφιέρωσαν το ξίφος και την ζωή τους για την ελευθερία της πατρίδας.

Οι μαρτυρίες είναι διαχρονικές και συγκλονίζουν. Από την Αρκαδία του '21 έως τα βουνά της Πίνδου, η Κυρά της μάχης ήταν εκεί. **Παραστάτρια** στους αγωνιζόμενους **Έλληνες**, ως **«από μηχανής Θεός»**
σε πλείστες όσες περιπτώσεις όταν όλα έμοιαζαν χαμένα.

Μία **αυθύπαρκτη, υπερχρονική Στρατηγός**, που ηγείται στους αγώνες για τις εξίσου ιερές αυταξίες που πρώτος ο Ελληνικός νους συνέλαβε:
Δικαιοσύνη, Αλήθεια, Ελευθερία.

Στρατηγός αδάμαστος απέναντι στις ορδές του σκότους που ήθελαν να σβήσουν λυσσαλέα την ύπαρξη της. Από τις εκκλησιές της Πόλης, τις Σμύρνης, της Κύπρου αλλά και σήμερα με τους **νεοεικονομάχους υστερικούς Μουτζαχεντίν**
που επιθυμούν την εξαφάνιση της μορφής της από τα δημόσια κτίρια. Συναγωνιζόμενοι επάξια τους
σκοταδιστές Ταλιμπάνπου
δεν αντέχουν την μορφή της Μεγάλης Μητέρας και τον τρόμο που σπέρνει στους φαρισαίους και τα πολιτιστικά τους υποπροϊόντα.

Σε πείσμα όλων που απεργάζονται την υποδούλωση του **ελεύθερου Ελληνικού πνεύματος** και φέτος η Παναγιά
θα τιμηθεί με την δέουσα λαμπρότητα. Όσοι
φασίστες Μουσολίνιδες
και αν ρίξουν τορπίλες,
κάποια Έλλη πάντα θα υπάρχει,
με μία χούφτα αποφασισμένα παλικάρια που θα τεθούν υπό τη σκέπη Της, έτοιμοι για μάχη υπέρ βωμών και εστιών.

«Έκατσα που εσκαπέτισαν με τα μπαϊράκια τους απεκατέβηκα κάτω. Ήταν μιά εκκλησία εις τον δρόμον, η Παναγία στο Χρυσοβίτσι, και το καθησιό μου ήτο όπου έκλαιγα την Ελλάς... Σίμωσα, έδεσα το άλογό μου σ' ένα δένδρο, μπήκα μέσα και γονάτισα. Παναγία μου είπα από τα βάθη της καρδιάς μου και τα μάτια μου δάκρυσαν. Παναγία μου βοήθησε και τούτη τη φορά τους Έλληνες να ψυχωθούν. Έκανα το Σταυρό μου, ασπάσθηκα...την εικόνα της, βγήκα από το εκκλησάκι, πήδηξα στο άλογό μου και έφυγα. Σε λίγο μπροστά μου ξεπετάγονταν οχτώ αρματωμένοι, ο εξάδελφός μου ο Αντώνης Κολοκοτρώνης και επτά ανήψια του. -Κανείς δεν είναι στην Πιάνα, μου είπε ο Αντώνης. Ούτε στην Αλωνίσταινα. Είναι φευγάτοι. -Ας μη είναι κανείς αποκρίθηκα. Ο τόπος σε λίγο θα γιομίση παλικάρια...

Ο Θεός υπέγραψε την λευτεριά της Ελλάδος και δεν θα πάρει πίσω την υπογραφή του».

Θεόδωρος Κολοκοτρώ νης